

seringsfonden. Der sagde den højtærede Statsminister, at det var ikke rigtigt, at Regeringen havde troet paa Egaliseringsfonden som enligstaaende Foranstaltning. Den højtærede Statsministers Udtalelser, da Sagen i sin Tid blev behandlet her i Rigsdagen, peger jo ogsaa i den Retning, men indeholder dog væsentlig en Henvisning til de allerede betraadte Veje, det allerede foretagne, og i øvrigt en Henvisning til saa begrænsede Foranstaltninger, at disse maatte blive lidet virksomhedsfulde. At den højtærede Statsminister ved den Lejlighed gav Udtryk for en stærk Tillid til Fonden som saadan lader sig heller ikke benægte. Statsministeren udtalte, at denne Fond vilde ikke alene skabe jævner Bevægelse i vor Valuta, men ogsaa bidrage sit meget væsentlige til at hæve Kursen. Den højtærede Statsminister talte om, at der ved Bestyrelsen deraf var skabt en Myndighed, der var i Stand til at lægge en Kapsun paa Panikken. Dette sidste tror jeg er en Misforstaaelse. En saadan Myndighed eksisterer ikke. Panikken lader sig ikke binde af Kapsuner. Jeg maa maaske have Lov til at nævne, hvad jeg sagde ved denne Lejlighed, det var, at jeg troede, at Fonden kunde medvirke til at hemme Spekulationen, den Spekulation, som tilsigter at drive Kronen unaturligt langt ned. Deri laa netop en Erkendelse af, at det kun er den Spekulation, som ikke har sin Rod i Kendsgerningerne, i de økonomisk bestemte Kendsgerninger, som man kunde komme til Livs ved Fondens Virken, og det var ogsaa det, som lykkedes. Jeg sagde ved tredie Behandling, at vi haaber, at man fra alle Sider vil erkende og erkende i Gerning, at denne Lov maa have Konsekvenser. Hvad Konsekvenserne var, fremgik af, hvad jeg havde udtalt ved Lovforslagets første Behandling. Som Modstykke dertil maa jeg have Lov til at stille op, hvad Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen, sagde ved Lovforslagets tredie Behandling. Han sagde: Nu vil det altsaa vise sig, om dette Lovforslag, der jo staaar alene, vil komme til at virke efter sin Hensigt, og han sagde senere: Det vil blive overladt til den kommende Tid at afgøre, om det skulde blive nødvendigt at ty til sideløbende Forholdsregler, som kan støtte Lovforslagets Formaal. Han sluttede med at sige: Det er vort Haab, at dette Formaal kan naas, uden at saadanne sideløbende Foranstaltninger skal tages. Det er et meget klart Udtryk for det, der i Virkeligheden var Partiet Venstres Opfattelse: man haabede, at denne Fond

alene uden sideløbende Foranstaltninger vilde kunne løse Opgaven. Vi fra vor Side sagde meget klart, at det mente vi ikke, den kunde. Men hvorledes nu end Opfattelserne har været, er det en Kendsgerning, at Fonden kom til at staa alene, for saa vidt som den kom til at staa uden nye støttende Foranstaltninger; den kom til at staa alene for længe. Det er det, vi har peget paa, og Ansvarer herfor maa vi lægge paa alle, som har vægret sig ved at gaa de af Valutakonferencens store Flertal anbefalede Veje uden at vise andre og bedre Veje. Med Hensyn til disse Veje vilde den højtærede Statsminister jo ikke ind paa Spørgsmaalet Told overfor Importregulering. Om de andre Foranstaltninger er der ingen afgørende Uenighed, men de har paa den anden Side heller ikke nogen afgørende Virkning overfor det Problem, der her behandles. I særlig Grad har Diskussionen her drejet sig om Diskontoforhøjelse, og derom har vi fra vort Partis Side stædt hævdet dette: at det er et bankpolitisk Vaaben, over hvis Anvendelse Nationalbanken har Raadighed. Men jeg vil værge mig imod, at mit Parti skulde være en fanatisk Beundrer af dette Vaaben. Vi ser meget vel, at der kan være store Betænkeligheder ved at anvende det, og naar vi saa stærkt har understreget Nationalbankens Ret paa dette Punkt, dens Kompetence, er det, fordi vi har ment med Sikkerhed at kunne gaa ud fra, at der i Nationalbankens Direktion vilde være den fornødne Opmærksomhed overfor Erhvervslivet og dets Krav.

Det ærede Medlem Hr. Stauning talte om Socialdemokratiets store Indsats i de erhvervspolitiske Spørgsmaal i de forløbne Aar. Ja, nogen Beundring derfor formaar jeg ikke at hidse mig op til. Interessen for dansk Arbejde kan ikke forpagtes af noget enkelt Parti her i Salen, heller ikke det socialdemokratiske, og med Hensyn til Indrømmelsen af Eksportkreditter og Fragtlettelser, og hvad der i øvrigt kan være af den Slags mindre Foranstaltninger, har der jo været Enighed fra alle Sider. Og naar det ærede Medlem henviste til, at Socialdemokratiet har ønsket og peget paa, at store offentlige Arbejder skulde sættes i Gang, saa havde det jo været rart, om der samtidig med disse Ønsker var kommet en lille Anvisning paa, hvor Pengene skulde tages fra, for det er jo saare let at anvise: sæt bare store offentlige Arbejder i Gang, naar man ikke samtidig har Forpligtelsen til at skaffe de fornødne Midler. Naar det ærede Medlem med særlig Tilfredshed frem-